

Jézus az emberek között élt

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltár 51:19; Máté 1:22-23; 9:10-13;
Lukács 15:3-24; János 1:14; Filippi 2:13-15; 1János 2:16

„A vámszedők és a bűnösök mind igyekeztek Jézushoz, hogy hallgathassák. A farizeusok és az írástudók pedig zúgolódtak, és azt mondták: Ez bűnösöket fogad magához, és velük együtt eszik” (Lk 15:1-2, ÚRK).

Egy gyülekezet diakónusa havonta kisbusszal vitte a fiatalokat egy idősek otthonába, hogy ott istentiszteletet tartsanak. Az első alkalommal, miközben a fiatalok a programot vezették, egy tolószékes, idős férfi megfogta a diakónus kezét és el sem engedte, amíg véget nem ért az istentisztelet. Minden hónapban ugyanez történt, míg egy nap a tolószékes férfi nem volt ott. Az gondozók elmondták, hogy félő, már nem éli meg a reggelt. A diakónus bement a szobájába, megfogta a kezét és imádkozott, hogy az Úr adjon neki örök életet. Ekkor az öntudatlannak tűnő férfi erősen megszorította a diakónus kezét, aki ebből megértette, hogy a bácsi hallotta az imát. Amint könnyes szemmel kilépett a szobából, véletlenül beleütközött egy nőbe, aki megszólította: „Én vagyok a lánya. Az édesapám várta magát. Azt mondta, hogy »Jézus havonta egyszer eljön és megfogja a kezem. Nem akarok addig meghalni, amíg még egyszer meg nem fogom a kezét«” (The Least of These című video alapján).

A kereszténység lényege, hogy „Jézussá” váljunk valaki számára. A következő néhány tanulmányban Jézus szolgálati módszerének különböző oldalaira összpontosítunk, és arra, hogyan valósulhat meg ez a szolgálat a gyülekezet életében.

EGYEDÜL KRISZTUS MÓDSZERE

Ellen G. White az egyik gyakran idézett szakaszban összefoglalja, mit tett Jézus, hogy kapcsolatba lépjen az emberekkel és az üdvösség felé vezesse őket (lásd még Mt 9:35-36). „Csak Krisztus módszere vezet igazán eredményre az emberekkel való kapcsolatfelvételen. A Megváltó az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. Együttérzést tanúsított, szolgálatával megadta, amire szükségük volt és elnyerte a bizalmukat. Azután így szólt: »Kövessetek engem« (Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán*. Budapest, 1998, Advent Kiadó, 91. o. – a fordító átdolgozásában)!

Vizsgáljuk hát meg részletesen ezt a szakaszt egy kicsit!

1. Jézus az emberek között mozgott, mint aki a javukat akarja. (Kapcsolati hálózatokat alakított ki.)
2. Együttérzést tanúsított az emberek iránt. (Elérte, hogy kötődjenek hozzá.)
3. Szolgálatával megadta, amire az embereknek szüksége volt. (Ez is a kötődést munkálta.)
4. Az első, második és harmadik elemmel együtt elnyerte az emberek bizalmát.
5. „Azután így szólt: Kövessetek engem!” (Legyenek tanítványok.)

Itt az evangélium teljes körű megközelítését látjuk. Ez a szolgálati módszer fog bennünket vezetni, hogy még teljesebben hirdessük az evangéliumot. Jézus nem választotta külön a szociális vonatkozásokat (1-4. pont) attól, hogy követésére szólítsa az embereket (5. pont), tehát mi se tegyük. Az „*vezet igazán eredményre*”, ha minden lépést összekapcsolunk. Ebben a tanulmányban Jézus módszerének első lépésére összpontosítunk, a 7-11. tanulmányokban pedig a többire.

Mit tudhatunk meg a következő versekből arról, ahogyan a Fiú Isten közöttünk „mozgott”? Mt 1:22-23; Jn 1:14

Jézus teljes körű szolgálata által Isten meg akarja békéltetni az egész emberiséget. Isten ezzel a módszerrel közelít mindahhoz, ami a bűn miatt megromlott a világban. Jézus az emberek között mozgott, az egész ember javát kereste, sőt az egész emberiségét, még azoknak is a szolgálatára volt, akiket a kor kultúrája a „legrosszabbnak” titulált.

Jézus emberi testet öltött, és az emberek között járt, szolgálatával a bűnbe süllyedt teremtményeinek segített. Hogyan kell szükségképpen hatnia ennek a felemelő, reménységet közvetítő igazságnak arra, ahogyan mi mozgunk az emberek között, végezve szolgálatunkat?

ELVESZETT ÉS MEGTALÁLTATOTT

Lukács evangéliuma 15. fejezetében Jézus elmondott három példázatot, válaszként a farizeusok és törvénytudók vádaskodására, miszerint Ő „bűnösöket fogad magához, és velök együtt eszik” (Lk 15:2).

Olvassuk el az alábbi szakaszokat, majd pedig fogalmazzuk meg, hogy mi volt Jézus válaszainak a lényege!

Lk 15:3-7 _____

Lk 15:8-10 _____

Lk 15:11-24 _____

Mindegyik példázat elején valami elvesz, a végén pedig ünnepelnek. Ez azt fejezi ki, hogy Isten szeret bennünket és komolyan törődik az üdvösségünkkel.

Egy lelkész felvette a kapcsolatot a *Prófétaság Hangja* adásának egyik hallgatójával. Megtudta, hogy egyikük kivételével az egész család örömmel vette a bibliatanulmányozást. Az anya, az apa a lányukkal együtt elfogadta Krisztust, és várták, hogy a lelkész rendszeresen meglátogassa őket otthon. A fiú volt az idősebb testvér, ő viszont ellenségesen viszonyult a keresztyénséghez, hallani sem akart róla. Minden este, amikor a lelkész a családnál járt, a fiatalember kiment a szobából. Nem volt hajlandó tanulmányozni a Bibliát. Az igen jó hangulatú, eredményes bibliaórák sorozatának hat hete után a fiatal lelkész megkérdezte a család három tagját, hogy gondolkoztak-e már a keresztségen. Mindannyian megneveztek egy-egy indokot, hogy miért kellene még néhány hónapot várni a döntés előtt. Ekkor a fiatalember váratlanul belépett az ebédlőbe, ahol a bibliaórát tartották, és bejelentette: ő kész a lehető leghamarabb megkeresztelkedni, amikor a lelkész úgy látja, hogy már felkészült. Általában a saját szobájában ült, de nyomon követt mindent, amiről szó volt. Ugyanis az első bibliaóra után egy antikváriumban vett magának egy Bibliát. Fokozatosan érett benne az elhatározás, hogy nyilvános hitvallást tegyen. Két héttel később megkeresztelkedett a fiú, majd egy hónappal utána a család többi tagja is. A döntésük bizonyosan nagy örömet okozott a mennyben – a példázatokban olvasottak szerint. Jézus tudatosan találkozott pl. a samaritánus asszonnyal Jákób kútjánál, a római századossal, a bűnös nővel, aki egy éves fizetésnek megfelelő árú nárdus olajat öntött Jézus lábára. Még számtalan más emberrel találkozott, akikről az Írás nem is tesz említést, akiket „méltatlanoknak” bélyegeztek olyanok, akik önmagukat túl szentnek gondolták ahhoz, hogy a társaságukban legyenek.

BŰNÖSÖKKEL ESZIK

Milyen lényeges üzenetet kell kihallanunk nekünk magunknak abból, amit Mt 9:10-13 szakaszában Jézus a bírálóinak mondott (lásd még Hős 6:6)?

Jézus egy ebédlőasztal mellett helyezkedett el, ahol egy társaságban volt és evett a társadalom által „nem kívánatosnak” bélyegzett emberekkel.

Társadalmunk általában kiket tart „nem kívánatos” személyeknek?

A farizeusok a beszélgetést megakasztva kérdőre vonták Jézust, hogy vajon helyénvaló-e ilyen megvetett emberek társaságában forgolódnia. A Mester figyelmeztette őket, hogy tanulják meg, mi az irgalom jelentősége, szembeállítva az áldozattal. *„Menjetek el, és tanuljátok meg, mit jelent ez: Irgalmasságot akarok és nem áldozatot”* (Mt 9:13, ÚRK). Szomorú! Jézusnak kellett a vallási vezetők figyelmét felhívni arra, hogy megtanulják hitük egyik leglényegesebb igazságát.

Ugyanaz a helyzet fordult itt elő, mint amit az ószövetségi időkben tapasztaltak: a vallási formások és ceremóniák fontosabbá váltak az emberek fejében, mint az, hogy miként bántak egymással. Érdekes, hogy Jézus az Ószövetség idézte (Hős 6:6) utalt a lényegre.

„Ezrek követik el ugyanazt a hibát, amit a farizeusok, akiket Krisztus megdorgált Máté asztalánál. Sokan inkább elutasítják az igazságot, amely a világosság Atyjától száll alá, semhogy feladják dédelgetett elképzeléseiket, vagy lemondjanak valamiféle bálványozott véleményről. Önmagukban bíznak, saját bölcsességükre alapoznak, nem ismerik fel lelki szegénységüket... Az öngigazult lelkülettel felajánlott bűjt vagy ima utálatosság Isten szemében” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 1989, Advent Kiadó, 227. o.).

Könnyű mások tettei felett ítélkezni úgy, hogy azt tesszük meg mércének, ami éppen nekünk tetszik. Meg kell tanulnunk alázattal félretenni énünket, hogy a Szentlélek a könnyörületességet meggyőződéssé alakíthassa.

Mire tanít mindannyiunkat Zsolt 51:19 verse? Hogyan érthetjük meg jobban ennek a szövegnek a jelentését, ha elismerjük saját bűnösségünket?

AZ EMBEREK KÖZÖTT FORGOLÓDNI – BÖLCSEN

Egyszer egy előadó megkérdezte a hallgatóságát, hogy hány olyan barátjuk van, aki nem tartozik az egyházhoz. A terem végében felállt egy férfi, és diadalmasan bejelentette: „Büszkén mondhatom, hogy nekem egy sincs!” Bizonyára jó szándék vezette, ám a szavai sokat elárultak arról, hogy milyen világhosság is volt a világban.

Mt 5:13 versében az áll, hogy mi vagyunk a föld sója, csakhogy a só elveszítheti az ízét. Egy kereskedő Szidónban rengeteg sót tárolt egy földes aljú fészkerben. Mivel a só közvetlenül érintkezett a talajjal, elveszítette az ízét. Ezért aztán kidobták és egy út készítéséhez használták fel. A világban élve nekünk is vigyáznunk kell. Vajon megengedjük, hogy a világ megfosszon sajtáságos „ízüinktől”? Ugyanaz számít értéknek nekünk is, mint amit a világ elfogad?

Miként nem szabad elvegyülni a világban? Mit tanulhatunk ezzel kapcsolatban a következő igékből? 1Móz 13:5-13; 19:12-26; 4Móz 25:1-3; lásd még 1Jn 2:16

Ezek a bibliai történetek is azt példázzák, hogy óvatosnak kell lennünk, amikor 1Jn 2:16 versében felsorolt világi értékek szerint élő emberek között mozgunk. Csak áztatjuk magunkat, ha azt hisszük, hogy nem kell vigyáznunk, vagy pedig semmi veszélyt nem rejt az, ha ránk is hatnak a világ bűnös elvei. Ugyanakkor azonban vajon mi hasznára lehetnénk másoknak, ha elbújnánk az emberek elől, nehogy káros hatást tegyenek ránk?

Figyeljük meg a következő bölcs és kiegyensúlyozott tanácsot: „El kell-e talán zárkózniuk a hitvalló keresztényeknek a hitetlenekkel való kapcsolattól és beszélgetéstől? – Nem. Noha nem e világból valók, együtt kell lenniük velük a világban. Nem szabad azonban osztozniuk útjaikban, nem szabad vonzódnuk életmódjukhoz, és nem szabad kinyitniuk szívüket szokásaik és tevékenységeik előtt. A velük való kapcsolattartás célja, hogy Krisztushoz vonják őket” (Szemelvények Ellen G. White írásaiból. 3. köt. 206. o.).

Hány olyan barátod van, aki nem az egyházunkhoz tartozik? Milyen természetűek ezek a barátságok? Ki hat jobban a másikra? Te rájuk, vagy ők rád?

„ELFERDÜLT ÉS ELVETEMEDETT NEMZEDÉKBEN”

Nem kérdés, hogy a világnak szüksége van arra, amit Krisztustól kaptunk. Ami nálunk van, az nem tőlünk, miattunk fontos. Inkább úgy lehetne mondanivaló, hogy csak az ösztönöz a másokkal való kapcsolatfelvételre, amit Krisztusban mi már megkaptunk. És pontosan azért, mert mi olyan sokat kaptunk, kell elérnünk másokat is, akik még nem rendelkeznek vele! „*Ingyen vettétek, ingyen adjátok*” (Mt 10:8).

Miről olvasunk Fil 2:13-15 szakaszában? Hogyan illeszkedik az elhívásunkhoz, hogy megkeressünk másokat, de közben mi magunk is el ne essünk?

Vigyáznunk kell, nehogy annyira őrizzük magunkat a világtól, hogy soha nem kerülünk kapcsolatba a világban élő emberekkel! Nagyon könnyű a saját lelki és teológiai komfortzónánkban megmaradni, lelkileg csak befelé fordulni. Az ilyen befelé fordulás ugyanis énközpontú vallásoskodássá válhat. Milyen gyakran meszik például, hogy gyülekezetek több energiát fordítanak az istentisztelet stílusa vagy a tantételek körüli csatározásokra, mint a haldokló világban végzett misszióra! Robert Linthicum: *Empowering the Poor* című könyve 21-30. oldalán a gyülekezetek három csoportját mutatja be. 1) A gyülekezet a **városban** (környezetben). Ennek a gyülekezetnek gyakorlatilag semmi kapcsolata nincs a környezettel. A gyülekezet főként a tagok szükségleteinek a kiszolgálására helyezi a hangsúlyt. 2) A gyülekezet a város (környezet) **felé**. Ez a gyülekezet tudja, hogy missziót kell végeznie a környezetében. Igyekszik kitalálni, hogy mire van ott szükség, de nem kéri ki a környékbeli tanácsát. Majd programokat ajánl fel a környezetnek. Ez a gyülekezet azt kockáztatja, hogy a szolgálata nem lesz idősebb és olyan, amire a környezet igényt tartana vagy magáénak tekintené. 3) A gyülekezet a **várossal** (környezettel). Ez a gyülekezet demográfiai elemzést végez, hogy megismerje azokat, akiknek a szolgálatára kíván állni. A tagok találkoznak a környék vezetőivel és lakóival, és megkérdezik tőlük, hogy valójában mire van szükségük. Nagyobb a valószínűsége annak, hogy a környéken végzett szolgálatuk odaillő lesz, pontosan azt biztosítja, amire szükség van. Ezért a lakosság jól is fogja azt fogadni, mivel ők is bekapcsolódtak, így bíznak a folyamatban. Ez a gyülekezet összefog a környékbeli erőfeszítéseivel, hogy elhatározzák, milyenek is akarják látni a lakóhelyüket; a cél elérése érdekében a környékbeli partnere lesz. Az ilyen gyülekezet részt vesz a helyi szervezetek működésében, és a környezetet segítheti olyan szolgáltatásokkal, amelyek hiányoznak, amelyekre szükség van. Az efféle partneri kapcsolatban egyaránt magukénak érzik a feladatokat, részt vesznek benne, hogy a valós szükségleteket biztosítsák.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *A Nagy Orvos lábnymán.* Budapest, 1998, Advent Kiadó, „Példaképünk” c. fejezet, 13-18. o.; *Jézus élete.* Budapest, 1989, Advent Kiadó, „Lévi-Máté” c. fejezet, 220-228. o.

A gyülekezet missziója a világ felé irányuljon, ne csak önmaga felé! A másokért végzett szolgálat céljából szerveződött az egyház.

Jézus nagyszerűen mozgott az emberek között, Ellen White pedig arra utal, hogy ma Isten egyházának hasonlóan kell fellépnie. Az egyház tagjai legyenek olyanok, mint a só, aminek át kell hatnia az egész környezetet.

„Itt nincs olyan felhívás, hogy aludjunk téli álmat, nyulaknak evangelizálva a pusztában. Az Úr prófétája egészen felkavaró felhívást közöl: forgolódjunk úgy az emberek között, ahogyan Jézus tette – a visszataszító, szegény és elvesztett emberek között. Jézus a bűnösök barátja volt. Részt vett az összejöveteleiken, találkozott velük ott, ahol éppen voltak. Ő soha nem tett engedményeket a hit terén, de szívesen időzött bűnös emberek társaságában. A bűnösök érezték magukat a legjobban mellette, miközben az úgynevezett szentek érezték magukat közelében a legkényelmetlenebbül. Ő azonban nem figyelt erre, mert helyes fontossági sorrendet követett. Azért jött, hogy megmentse a bűnösöket. Ez volt a küldetése, és ennek kell a mi misszióknak is lennie, még ha néhány szentet ezzel meg is haragítunk... Az adventisták túl sokáig szigetelték el magukat biztonságot nyújtó kikötőkben és gettóknak, mintha a világ többi része nem is létezne. Ennek az időnek vége. Nem tehetjük meg, hogy tovább hitehagyásban éljünk, nem vehetjük ehhez többé a bátorságot! Itt az idő, hogy egyénenként és egyházként is belépünk a környezetünkbe” (Russell Burrill: *How to Grow an Adventist Church.* Fallbrook, Calif., 2009, Hart Books, 50. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

1. Beszéljük meg a fentebb taglalt gondolatot, miszerint „hitehagyásban” élünk, ha elszigeteljük magunkat! Vajon túl erős volna ez a megfogalmazás, vagy inkább nagyon is helytálló?
2. Fontos, hogy a szolgálat miatt az emberek között legyünk. Ebben a helyzetben miért olyan fontos a gyülekezet családjának a támogatása, miért nem hagyhatjuk figyelmen kívül? Miért kell tudnunk, hogy kötelességünk számot adni a tetteinkről?
3. Beszéljünk meg arról, hogy gyülekezetek több energiát fordítanak a belső ügyek körüli perlekedésre, mint a missziómunkára! Hogyan kerülhetjük el ezt a végzetes csapdát?

KIS SZABÓ JUDIT: VAN, HOGY

Van, hogy a keskeny túl szűk
a kanyargós a vonzó,
sántikálásból a profik szintjén
ravaszágunk ismeri
hol a kibúvó.